

KÜLTÜR EROZYONU

(1. sayfadan)

Bugün örnek olarak plastik sanat dallarını alacak olursak, ne devletin ne herhangi bir kurumun, üniversitenin, müzenin, fabrikanın, şirketin ve derneğin elinde sanatçıların başarı ve profesyonellik dereceleri ve yapıtlarının toplamına göre bir envanteri vardır. Bu eksikliğin toplumun diğer iş alanlarına da yansıdığına eminim. Bu açıdan, gerek yurdumuzda açılan, gerekse gizli veya açık dışarı yollanan sergiler, dış ülkelerde yaşayan sanatçıların başarıları, kaç kişi olup neyin pahasına çalışıp geçindikleri, resimlerinin hangi müzelere ve koleksiyonlara alındığı gibi bir sürü soru bugün için karşılıksızdır. Çağdaş sanat eserlerini düzenli ve hiyerarşik bir biçimde değerlendirmeyen bir toplumun yarını 'Ortega Y. Gasset' nin dediği gibi barbarlıktır. Ölçüleri böylesine bilinçsizce bozmaya yönelen bir yöntemler silsilesinin elli yıl sonra imdadına ne iznik çinileri ne de Mimar Sinan yetişebilir.

Batının sanat ürünlerinin bilinçsizce taklit edildiği bir ortamın bir dereceye kadar her zaman var olduğunu kabul ediyoruz. Fakat bu taklitçiliğin yanısıra sanat ürünlerinin batılı bir anlayışla nesnel ve dürüst bir biçimde değerlendirilmesinin Osman Hamdi Beyden bu yana ilerlememesinin nedenleri pek aydınlığa çıkmış değildir.

Bugün Türkiyede genç sanatçıları değerlendirecek ve onların işlerinde ilerlemelerine sebep olacak ne bir "Modern sanat müzesi" ne de gerçek bir Halk Sanatları Müzesi vardır. Sokaktaki vatandaşın yabancı sanatçıların yapıtlarını görebileceği bir galeri, bir müze veya bir yabancıların modern akımları izleyebileceği toplu bir gösteri veya bir katalog bulunamaz.

Sanatçıya sözümona ilgi duyan kişiler ve hâkim çevreler gerçekte Türkiyede kültürel bir nihilizm ve kökü ondokuzuncu yüzyıla dayanan bir sanatçı anlayışı içindedirler. Sanatçı onlar için "kendi esrarlı dünyası içinde zembille inmiş kabiliyetiyle ve dehasıyla herşeye göğüs geren, ezildikçe coşan, unutuldukça üreten, işinden kazanırsa şımaran, fazla desteklenirse bozulan acaip bir varlıktır." Bu görüş yarı semirmiş çevrelerde o kadar yaygındır ki sanatçıları bile etkilenerek inanmaya başlamışlardır nerdeyse...

Bazı sanatçıların halkla zaman zaman yeteri kadar Dialog kuramaması yaptığı işin özü ve biçimi açısından eleştirilebilir. Fakat özlü bir sanatçının pratik açıdan resimlerini yayması yazılarını kendi başına basması dünyanın hiçbir yerinde olmamıştır. Hele kitle kültürünün hızla yayıldığı bir çağda sanatçının görevi dolaylı olarak bu kültürün tavanını yükseltmektir, ama o teknolojiyi eline geçirebileceğini sanmak abestir. Onun için sanatçının eleştirilip değerlendirilmesi ve tanıtılması uygarlık iddiası olabilecek her toplumda başkalarına düşer. Ve bunun uygarcaya

pılmaması da kültür erozyonu dediğimiz olayı hızlandırır ve sanatçıyı yok eder.

Bizce sanata indirilebilecek en büyük darbe bazı kıpırdanmaları, gelişmeleri ve geçmişteki başarıları yok farzetmekle ve tanımamakla olur. Bu keşmekeş ve ilgisizliğin en korkunç tiranların baskısından daha yokedicidir olduğuna inanabiliriz.

DOST YAYINLARI SUNAR
Hazırlayan ve Çeviren : Özdemir İNCE
BULGAR ŞİİRİ ANTOLOJİSİ

36 ozan, 110 şiir, 7,5 lira

Bedii DEMİRSEREN
KUTSAL ÇİLE

hikâyeler, 5 lira

ÇIKTI

Can Alkor'un çevirisi
1970 T. DİL KURUMU ÖDÜLÜNÜ
KAZANAN KİTAP

NIETZSCHE
ECCE HOMO 7,5 LIRA